

Vzpomínka na Jiřího Dobiáše

Dne 27. 10. 2016 po krátké nemoci zemřel v Praze náš dlouholetý známý, doc. Ing. Jiří Dobiáš, CSc.

Pan Jiří Dobiáš, ačkoliv nebyl místní rodák, měl velmi vřelý vztah k naší obci. Od raného mládí zde pravidelně navštěvoval svoji babičku, vdovu po bývalém faráři. Později zde začal jezdit i se svou manželkou Miladou a třemi dětmi. Pravidelně se účastnil nedělních bohoslužeb v místním evangelickém kostele, o jehož stavbu se významnou měrou zasloužil jeho dědeček, farář Bohumil Dobiáš. Během víc než půl století, co navštěvoval Liptál, zde získal velký okruh přátel. Při jedné z posledních návštěv se také zúčastnil setkání místních seniorů v sborovém sále ČCE, kde spolu s ostatními vzpomínal na dobu dávno minulou.

Vzpomínáme na něj jako na srdečného člověka, vynikajícího vypravěče s obrovským rozhledem, znalostmi a životní moudrostí. Nikdy se nechlubil svou kariérou. Jak významné akademické tituly pan Dobiáš za svou svůj život obdržel, jsme se dozvěděli v podstatě až z úmrtního oznámení. O jeho výjimečném charakteru hovoří také jeho kolegyně z fakulty Šárka Krčínková: *„Chtěli jsme Dobíka, jak jsme mu říkali, zachytit. A tak jsme ho přemluvili k natočení portrétu Cesta Jiřího Dobiáše. Nebylo to s ním vůbec jednoduché, protože při své skromnosti nechtěl o sobě mluvit. Když jsme mu pak film pouštěli, říkal, že to přece mělo být o výuce, a ne o něm. Ačkoli jsme se snažili to utajit, nějak se domákl, že se na natočení dokumentu dělala sbírka. Poslední půlrok se mě snažil přesvědčit, ať mu dám seznam všech lidí, kteří na film přispěli, že jim ty peníze přece musí vrátit. Nechtěl zůstat nikomu nic dlužný a nechtěl pochopit, že jsme to přece dělali pro sebe.“*

Pan Jiří Dobiáš se dožil úctyhodného věku 95 let. Celý svůj život zasvětil práci na České zemědělské univerzitě v Praze – Suchdole, kde ještě letošní letní semestr vedl výuku. Významnou měrou se také zasloužil se o vznik a fungování dětského tábora Sluneční zátoka ve Vráži u Písku. Dokument mapující jeho bohatý profesní a soukromý život můžete zhlédnout na webové adrese <https://www.youtube.com/watch?v=-pkNEQaE57k>.

Poslední rozloučení se konalo v úzkém rodinném kruhu v Praze. Na přání pana Dobiáše budou jeho ostatky uloženy na hřbitově v Liptále.

S úctou vzpomínají známí z Liptálu

ZDROJ: <http://www.izun.eu/zivot-na-suchdole/370-legendami-mezi-legendami-doc-ing-jiri-dobias-csc>

Rozhovor s doc. Ing. Jiřím Dobiášem, CSc. při příležitosti jeho 90. narozenin pro univerzitní noviny ČZU:

Legenda mezi legendami: doc. Ing. Jiří Dobiáš, CSc.

6. Únor, 2011

Na Fakultě lesnictví a dřevařství se v kabinetu 064 skrývá Legenda všech legend ČZU. Doc. Ing. Jiří Dobiáš, který nedávno oslavil již své 90-té narozeniny, nám ochotně poskytl rozhovor o tématech dřívějších i dnešních.

Nedávno jste oslavil úctyhodnou devadesátku, co Vás stále žene do učení, co Vás na tom baví?

Podívejte se, dvě věci. Člověk nestárne, pokud pracuje a to zejména duševně, to je důležité. Za druhé jsem v běžném životě školy, učím, zkouším, čili jsem si zastavil život v určitém stádiu, ve kterém to pořád pokračuje. Také je tu otázka zdravotní, všechno je málo platné, pokud člověk není fit a to je nezbytný předpoklad proto, že člověk v devadesáti může ještě přednášet a zkoušet tři nebo čtyři předměty. Takže je to kombinace těchto věcí.

Jak dlouho učíte?

Od roku 1947 na ČVUT jako asistent, poté na Zemědělské škole od roku 1952. Nejdříve v Dejvicích, a pak když se stěhovala Zemědělská, tak jsme se jako katedry stěhovali s ní. Učil jsem nepřetržitě do svých 66 let, pak jsem byl jako technický referent na rektorátu, měl jsem na starosti výstavbu rekreačních zařízení a letního dětského tábora. V mých osmdesáti letech mě děkan povolal zpátky do práce, protože přednášející náhle zemřel. V pátek mi

zavola, jestli můžu pomoci, ale říká mi, že problém je, že je to v pondělí a jsou to tři předměty. Já jsem řekl, že to nevadí, a že tedy přijdu. Tak jsem začínal zase učit a od té doby tady učím, ne už na plný úvazek.

Co všechno učíte?

Teď momentálně učím mechaniku zemin na lesnické fakultě společně s fakultou životního prostředí, oboje dálkaře, takže 4 ročníky. Na fakultě životního prostředí jsou tyto dva předměty, krajinářství a vodohospodářství.

Jak byste porovnal studenty dříve a dnes, je tu nějaký posun?

Posun k horšímu, znalosti studentů, jak středoškolské, tak vysokoškolské jsou na horší úrovni, podepisuje se na tom také zkrácení výuky na vysoké škole. Za nás se vypisovalo 48-52 hodin, dnes se zapisuje 22 hodin. Kvantitě se dává přednost před kvalitou. Škola byla dřív podstatně menší, bylo víc času na práci se studenty, teď je to velkovýrobna s přirozeně podstatně nižší úrovní.

Jste považován za jednu z ikon Zemědělské univerzity, jak to vnímáte?

Protože mě tady lidé znají. Z lesnické fakulty jsem všechny učil a jak říká profesor Kovář: „My už jsme tak staří, že není už ani vidět, kdo koho učil.“

My už jsme tak staří, že není už ani vidět, kdo koho učil.

Také jsem četla, že znáte všechny rektory a děkany a většinu jste prý učil.

No, lesáky jsem učil, s kolegou ex-rektorem Hronem jsem byl ve výboru, takže se známe dobře. Nového rektora znám jen tak, jak jsme tady stavěli bytové jednotky pro školu. Děkana Grose jsem učil, děkana Ročka jsem učil, jen Podrázský je z Brna, ten mi unikl.

Prý jste dokonce vyměřoval areál České zemědělské univerzity, na řepném poli?

No, to bylo totiž tak. Nevím, kdo s tím přišel tenkrát, ale bylo to tak, že investor je povinen vytyčit pro stavbu předpoklady, čili vykolíkovat trasy. Ministerstvo zemědělství tudíž na stavbu, která byla v plánu, najala Průmstav. Ten pak řekl, že na to nestačí, a že nemůže zahájit práce. Ten trik byl chytrý, protože tím okamžikem by stavba z roku 1960 sklouzla a nemusela být zajištěna v plánu pětiletky. Takže rektor se obrátil na našeho děkana s tím, že je potřeba, aby technici, co jsou tady u nás (byli jsme tenkrát tři), pomohli s vytyčením. Ti dva to tenkrát odmítli, takže jsem nastoupil já. Přijel jsem na Suchdol a tady byla jen řepná pole. No a začal jsem podle dokumentace vyměřovat, vytyčil jsem pro práci asi tři čtvrtiny infrastruktury – komunikací a toho, co je pod zemí. Dostal jsem se k tomu vlastně jako přes ten rektorský problém.

Pak mi třeba řekli, že tady bude kabel na zásobování, který nevíme přesně, kde je, ale víme, že ho budeme křížovat. Pak jsem také třeba šel a jak jsem dával ty kolíky, tak za mnou šel bagr a ty kolíky mi vyhazoval. Začátky byly docela tvrdé. To vedení jsem pak musel udělat ručně. Tři roky jsem dělal vytyčovací práce. Pracoval jsem, jak bylo třeba. Tři dny jsem v Dejvicích učil a tři dny jsem byl na stavbě tady v Suchdole. Když práce skončily, tak mi řekli, že venku už mě nepotřebují, ale že bych měl převzít stavbu agronomické fakulty za investora. Tam byl největší problém, že z peněz na vybavení laboratoří se nakoupila jen polovina toho, co mělo být, takže jsem převzal stavbu za investora. Byl jsem na té stavbě opravdu doma.

Areál ČZU před padesáti lety a dnes. Řepné pole vystřídal univerzitní kampus

Byl jste s projektem, který jste vytyčoval, spokojen nebo byste něco změnil?

Bylo pár věcí, co jsem odmítl udělat. Takhle třeba parovod, který chtěli vést obloukem. Já jsem podal návrh, aby ho narovnali. Bohužel to bylo zamítnuto z titulu, že by z pohledu od sv. Matěje vadila jedna roura. Skončilo to velmi špatně, protože neodborný vedoucí výtopny napustil napoprvé do parovodu plný tlak páry, což byla chyba, protože to měl nejdříve temperovat, jelikož vzniká velké pnutí. A tohle pnutí vyhodilo parovod přesně v místech, které jsem odmítl vyměřovat. Jinak ostatní, areál funguje, takže co jsem vytyčil, to funguje. Kdo umí, umí a všechno zvládne.

Kdo umí, umí a všechno zvládne.

Také jsem slyšela, že jste pro školu nakupoval nějaké geodetické přístroje.

Tenkrát na katedrách měla být materiálně technická vybavenost. Já, abych jí udržel na úrovni, jsem tenkrát vzal své peníze, že někam pojedu. No a jezdil jsem takhle každý rok na veletrhy do Lipska, to bylo okno do západní techniky, protože všechny přední evropské firmy tam vystavovali. Firma ZEISS a další. Tam jsem byl pravidelným návštěvníkem, takže jsem se podíval a zajistil pro školu přístroje na technicko-optické měření. Předtím se měřilo jen opticky – úhlově výškově jsme nivelovali. Takže to byla revoluční záležitost, dovezl jsem dva přístroje, což bylo dost extra. Vybavení bych řekl, že je i teď dost na úrovni. Studenti jsou vybaveni pro to, co studují, moc dobře. Nestudují tady přímo geodézii, takže jim seznámení se stroji určitě stačí.

Jak jsme dělali různé jiné rozhovory, častokrát jsme slyšeli, že by bylo skvělé mít na ČZU golfové hřiště. Co si o tom myslíte?

Golfové hřiště nikdy v žádných plánech nebylo a myslím, že na to není prostor. Ve výstavbových plánech jsou všechny prostory, které byly volné, už zastavěné. Třeba ten velký prostor před ekonomickou fakultou je už někdy od šedesátého roku zastavěný další

plánovanou budovou. Takže ono, co je teď volné, nemusí být volné v perspektivním plánu. Nerealizoval se třeba speciální pavilon s laboratořemi na záření. Ten byl celý škrtnutý. Měla tu být veterinární nemocnice na krajské úrovni. Navíc golfové hřiště potřebuje velký prostor. Tam kde je prostor, tam máme teď arboretum, které je pro zemědělce určitě důležitější než golfové hřiště. Škola si musí rozhodnout, co je pro ni důležitější. Myslím, že sportovní areál je tady dobrý, máme i krytý bazén, který prosadil rektor Kudrna namísto původně plánovaného otevřeného bazénu. Máme novou i tartanovou dráhu. Myslím si, že je to pro studenty i vyučující naprosto dostačující.

Co víte o slunečních hodinách vedle Provozně ekonomické fakulty?

Dle zákona je projekt "umělecké dílo", takže projektant musí udělat nějakou stavbu, která podpoří umělecký dojem, jakási umělecká daň. Navíc ani ty hodiny nefungují, protože tam chybí tyč, která měla vrhat stín, zbyly tam jen ty jehly. První projekt vypadal úplně jinak.

Jak se dostala zemědělkyně z Dejvic na Suchdol?

To tenkrát vláda rozhodla, že Praha je příliš přeplněná a že v ní zůstane jen to, co doopravdy musí. No a zemědělská škola není to, co tady musí být. Bylo tudíž rozhodnuto, že si rektor má najít místo a vláda mu to zaplatí. Z nabídnutých lokalit byl vybrán Středočeský kraj, který nabídl těsně na hranici Prahy 50 ha nebo i víc, pokud by bylo potřeba. Původně to i v Suchdole bylo naplánováno jinak. Projektant vymyslel, že by škola byla hned na náměstí a dotvářela jeho druhou část a byla by hned na zastávce. Architekti to odmítli, že to je příliš v centru, a že by to mělo být spíše v prostoru, takže se to posunulo. Původně měl být areál podobný ČVUT, aby se student lehce od zastávky hned všude dostal.

Co si myslíte o problému s nedostatkem parkovacích míst v areálu univerzity?

Parkovací místa v době projektu rozhodně nebyla plánována pro tolik aut. Už tenkrát by musely být udělány širší komunikace. Parkovací místa tady skoro nebyla navržena, pouze před menzou. Veškeré nové parkování je doděláváno mimo plány. Mění se naprosto poměr mezi betonem a zelení. Navíc si myslím, že stavět parkovací místa v době, kdy nemáme pořádně místa v posluchárnách je neuvážené.

Máte nějakou zajímavou historku se studenty?

Musím říct, že jsem byl vždycky náročný učitel, takže se mnou moc zábavy nebylo. Naučil jsem je, takže pak dobře uměli. Je důležité, aby učitel svoje studenty dobře vedl, často se zapomíná na to, jak je důležitá praxe na škole. Studenti by měli mít možnost získat potřebné znalosti včas a v potřebné kvalitě. Aby se také naučili, že všichni jsou součástí fungujícího mechanismu. Jinak si třeba pamatují, jak se před válkou uklidily všechny věci do sklepa, protože budovu používali vojáci, no a po válce se zase zpátky všechny věci musely během chvíle odnést zpátky, aby se stihlo začít s výukou včas. Všechno si to dělali studenti a nikdo nemohl protestovat.

Měl byste nějaký vzkaz pro studenty?

Studenti by měli využít možnosti, jaké tady mají, aby se něco naučili. Protože já ještě v devadesáti učím, mám skvělý základ ze své střední a vysoké školy, která se dřív studovala úplně jinak. My jsme třeba nedělali všechny zkoušky v jednom období, ale na každou jednu zkoušku byl jeden měsíc. Vždycky jsme dostali program, co se máme naučit. Jednou jsem přišel za profesorem a ptal jsem se ho, jak mám zvládnout zkoušku, když přednášku na to máme až na konci semestru a on mi na to řekl, že tam mám napsanou literaturu a ať to zvládnou samostudiem. No byla na to jen 500-ti stránková knížka německá, ale bylo tam všechno, takže já už jsem se pak ani nepotřeboval na nic ptát. Výuka je jako stavba, je nutné mít základy, pak se dělají stěny a teprve pak střecha.

Výuka je jako stavba, je nutné mít základy, pak se dělají stěny a teprve pak střecha.

Jaký je Váš názor na klecový chov drůbeže?

To bohužel nemůžu posoudit, není to můj obor, ale určitě jsou to chudáci, když jsou v takhle malých klecích.

Pozn. aut.: Na závěr bych chtěla panu doc. Ing. Jiřímu Dobiášovi poděkovat za tento poskytnutý rozhovor a popřát mnoho dalších úspěšných let v pozici pedagoga na ČZU.

Autor: [Lenka Vorlíčková](#)